

3. Reglene i første ledd gjelder ikke avgjørelser som er truffet av fullbyrdingsmyndighet eller som barnevernsnemnd eller annen myndighet har truffet etter vedkommende stats lovgivning om det offentlige barne- og ungdomsvern eller dermed likestilt omsorg.

§ 6.

Avgjørelse som går ut på betaling av penger, og som etter denne lov kan få bindende virkning i Norge, men som ennå ikke er blitt rettskraftig, kan kreves fullbyrdet etter reglene om avsetning, når den er tvangskraftig i opphavstaten.

Unntak fra anerkjennelse og fullbyrding.

§ 7.

1. Loven her gjelder ikke:

- a) avgjørelse eller forlik om oppheving av formuesfellesskapet, separasjon, skilsmisse, omstøting av ekteskap, stiftelse eller oppheving av adopsjonsforhold, umyndiggjøring eller oppheving av umyndiggjøring eller om deling av formue eller erstatning i forbindelse med separasjon, skilsmisse eller omstøting av ekteskap; for så vidt gjelder fullbyrding får loven dog anvendelse på avgjørelse som har bindende virkning her i landet etter artikkel 22 i konvensjon 6 februar 1931 mellom Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige angående internasjonal privatrettslige bestemmelser om ekteskap, adopsjon og vergemål,
- b) avgjørelse eller forlik om foreldremyndighet over barn, om rett til personlig samvær med barn eller om overlevering av barn i annet høve med mindre annet følger av § 5,
- c) avgjørelse eller forlik om familierettslig underholdsplikt,
- d) avgjørelse eller forlik om slektskap,
- e) avgjørelse eller forlik om arv, gjenlevende ektefelles rettigheter, dødsboskifte eller ansvar for en arvelaters gjeld, med mindre avdøde var statsborger i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige og bosatt i en av disse stater,
- f) avgjørelse eller forlik om konkursbehandling og offentlig akkordforhandling, omstøting eller tilsidesetting av rettsstiftelser på grunn av konkurs, med mindre

avgjørelsen eller forliket gjelder omstøting eller tilsidesetting av rettsstiftelser på grunn av en konkurs som er åpnet i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige, og retten ved åpningen av konkurs grunnet sin kompetanse på at skyldneren er eller ved sin død var bosatt i landet, eller at et selskap, en forening eller en stiftelse har sitt sete i landet,

g) avgjørelse eller forlik i sak som kan bringes inn direkte for de særlige domstoler som behandler spørsmål om kollektive avtaler i arbeidsforhold.

2. Loven gjelder heller ikke for så vidt annet følger av regler om anerkjennelse og fullbyrding i særlige forhold.

§ 8.

Reglene om anerkjennelse og fullbyrding gjelder ikke:

1. Når grunnlaget for avgjerdmyndighetens kompetanse utelukkende er ett eller flere av følgende forhold, med mindre saksøkte har inlatt seg på sakens realitet uten å ta forbehold:

- a) at saksøkte hadde en formuegjenstand i opphavstaten såfram saken ikke gjelder et krav som angår formuegjenstanden eller som den var stilt som sikkerhet for,
- b) at stevningen ble forkynt for saksøkte under hans midlertidige opphold i opphavstaten.
- c) en vernetingsavtale som ikke fyller kravene i lov om rettergangsmåten i tvistemål § 36, såfram avgjørelsen gjelder en saksøkt som på avtaletidspunktet hadde heimting i Norge og framleis har det.

2. Avgjørelse som i første instans er truffet mot en uteblitt saksøkt, når pålegg om å svare i saken er forkynt bare ved offentlig kunngjøring. Det samme gjelder avgjørelse i høyere instans, når saksøkte er uteblitt i alle instanser, og pålegg som nevnt ikke i noen instans er forkynt på annen måte enn ved offentlig kunngjøring. For så vidt angår avgjørelse som er nevnt i § 7 første ledd bokstav e, gjelder unntaket bare for avgjørelse om gjenlevende ektefelles eller de enkelte arvingers ansvar for arvelaterens gjeld.

3. Avgjørelse av samme krav som det allerede står søksmål om mellom de samme